

BROJĄCY (3) *part praes act*

o jasne (tak w broić).

sg m G brojąc(e)go (1). ◇ pl N m pers brojący (1). ◇ I m brojąc(e)mi (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Czyniący coś złego, dopuszczający się czegoś; postępujący niewłaściwie (3) :

Wyrażenie: »brojący nieprawość, złość« (3): Nie pociągaj mię z niezbożniki y zbrojącemi nieprawość [*cum operantibus iniquitatem*] BudBib Ps 27/3, Ps 35/13; Vtrapienie y vciłk/ ná wšelką duřzų człowieká broiącego złość [*operantis malum*] BudNT Rom 2/9.

Cf **BROIĆ**

LZ